

Arrest

nr. 211 640 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 188 687 van 21 juni 2017.

1.2. Op 1 september 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 4 april 2018.

1.3. Op 22 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn, geboren en getogen te Bagdad.

Op 21 oktober 2015 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u van uw geboorte tot 13 augustus 2015 in de wijk Al-Jamia woonde en dat u de laatste negen à tien jaar voor uw vertrek uit Irak een eigen falafelrestaurant had, waar u tot midden juli 2015 werkte. Omdat u in het falafelrestaurant leden van al-Haras (al-Watani), de Iraakse Nationale Garde, bediende werden u en uw vader in 2015 geviseerd, bedreigd en aangevallen door, volgens u, soenitische milities, daar ze jullie verdachten van samenwerking met de Nationale Garde. U en uw vader raakten hierbij gewond en u besloot het land te verlaten. Op 18 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u het vliegtuig naar Turkije. Op 25 september 2015 reisde u verder naar Griekenland om vervolgens op 19 oktober 2015 via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen.

U verklaarde verder dat u vervolging vreesde door een sjiiitische stam omdat u van een sjiiitisch meisje hield. Zij werd na uw vertrek gedood en u werd schuldig geacht voor haar overlijden.

Ter staving van uw eerste verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van enkele medische verslagen betreffende uw oog en twee foto's van uw vader.

Op 5 december 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 juni 2017.

U verliet België niet en diende op 1 september 2017 een volgend verzoek in. U verklaarde dat u in Irak vervolging vreest omwille van het werk van uw vader. Sinds 2014 was er een vluchtelingenkamp in de al-Jamia wijk waar u opgroeide. Er kwamen voornamelijk soenitische vluchtelingen uit al-Anbar en Mosoul wonen. U vader was al van bij het begin actief in het vluchtelingen. Ook uw broer [M.] en enkele van uw neven werkten als vrijwilliger in het kamp. Zelf zou u vlak voor uw vertrek enkele dagen in het kamp gewerkt hebben. In 2016 werd uw vader verantwoordelijke van het kamp. De hoofdverantwoordelijke van het kamp was al Azzawi Ramsi. Uw vader werd vervolgens verschillende keren benaderd door leden van de sjiiitische militie Asaeb ahl al-Haq (AAH) met de vraag om zijn hulp aan de vluchtelingen te verminderen. Uw vader gaf hieraan geen gehoor waardoor hij werd bedreigd. Op 17 juli 2017 werd uw broer [M.] ontvoerd door onbekenden terwijl hij onderweg was naar het kamp. Drie dagen later, op 20 juli 2017 werd het levenloze lichaam van uw broer teruggevonden in het ziekenhuis al Yarmouk. Uw vader ontving vervolgens een dreigtelefoon van de ontvoerders. Diezelfde dag nog is uw vader verdwenen. Sindsdien heeft niemand van uw familie hem nog gehoord of gezien.

Ter staving van uw volgend verzoek legde u de volgende documenten voor: foto's van uw vader en het vluchtelingenkamp waar hij werkte, een kopie van de overlijdensakte van uw broer [M.] en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U stelt in onderhavig verzoek klaarblijkelijk dat u vervolging dient te vrezen door sjiiitische milities, in casu vermeldt u hoofdzakelijk Asaib ahl al-Haq (AAH), omwille van de werkzaamheden van uw vader, uw broer en uw neven in het soenitische vluchtelingenkamp in uw wijk al-Jamia. Uw broer werd hierom gedood, uw vader verdween. U zou hetzelfde lot te wachten staan. Hoewel het nieuwe problemen betreft stelt u dat de belagers nog steeds dezelfde personen zijn als diegenen die u naar het leven stonden voor uw vertrek uit Irak (CGVS 4/4/2018, p. 5, 15).

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. Deze beslissing werd door de Raad in beroep bevestigd.

Hoewel u in onderhavig verzoek plots op de proppen komt met klaarblijkelijk nieuwe asielmotieven houdt bovenstaande reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven.

De geloofwaardigheid van uw nieuwe asielmotieven wordt vervolgens totaal onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u en uw vader geïnterviewd werden door soenitische milities (CGVS 24/10/2016, p. 12, 16, 17). Nu stelt u evenwel plots dat u sjiiitische milities dient te vrezen (CGVS 4/4/2018, p. 5, 8). Dit terwijl u eveneens verklaart dat het nog steeds om dezelfde personen zou gaan (CGVS 4/4/2018, p. 5).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de gehele loop van de procedure in het kader van uw vorig verzoek, weze het bij het CGVS, de Raad of de Dienst Vreemdelingenzaken, werkelijk met geen woord heeft gerept over werkzaamheden, van wie dan ook, in een vluchtelingenkamp. Dit terwijl u uitdrukkelijk werd gevraagd naar de werkzaamheden van uzelf en uw vader (CGVS 24/10/2017, p. 4, 8)(arrest RvV 21/6/2017). Dit terwijl u nu bovendien stelt dat het kamp reeds in 2014 werd opgericht. Jullie daarenboven bij aanvang betrokken waren bij de hulp aan vluchtelingen, u zelf een paar dagen werkzaam was in het kamp en uw vader in 2016 verantwoordelijke werd van het kamp (CGVS 4/4/2018, p. 6, 7).

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek nota bene dat u geïnterviewd werd met het oog op vervolging door soenitische milities die bestonden uit soenitische vluchtelingen die vanuit andere regio's naar Bagdad waren gevlucht (CGVS 24/10/2016, p. 12).

Het ongeloofwaardig karakter van de motieven die u aanhaalt in kader van onderhavig verzoek wordt vervolgens bevestigd door de vaststelling dat u andermaal vage, incoherente en ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt hieromtrent.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van de ontvoering van uw broer [M.]. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw broer samen met uw neef [A.] aan het wandelen was in al-Jamia en dat ze opeens onder vuur werden genomen door onbekenden. Uw neef kon op de vlucht slaan, maar uw broer werd ontvoerd (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw broer alleen aan het wandelen was en rept u met geen woord over uw eerdere bewering dat hij onder vuur genomen werd (CGVS 4/4/2018, p. 11, 12).

Vervolgens legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de zogenaamde dreig telefoons die uw vader ontvangen zou hebben na de ontvoering van uw broer. Bij het CGVS verklaarde u namelijk dat uw vader slechts 1 dreig telefoon ontving na [M.]'s beweerde ontvoering en dat dit plaatsvond op 21 juli 2017 (CGVS 4/4/2018, p. 12, 13). Bij DVZ verklaarde u echter dat uw vader de dag na de ontvoering reeds werd gecontacteerd en een tweede dreig telefoon ontving de dag nadat het lijk van [M.] werd ontdekt (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15).

Ook over de inhoud van de dreigtelefoons legde u ronduit tegenstrijdige verklaringen af. Waar u bij DVZ beweerde dat uw vader tijdens de eerste dreigtelefoon de boodschap kreeg dat [M.] vastgehouden zou worden tot u zich bij de ontvoerders zou aanbieden (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS louter dat uw vader een dreigtelefoon ontving waarin hem de boodschap werd gegeven dat zijn zoon vermoord werd en dat ze hem ook zouden vermoorden (CGVS 4/4/2018, p. 12). U vervolgens geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheden ontkent u formeel uw initiële verklaringen en stelt u dat de tolk u verkeerd begrepen heeft (CGVS 4/4/2018, p. 13). Het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen van uw initiële verklaringen bezwaarlijk als afdoend beschouwd kan worden om voornoemde tegenstrijdigheden recht te zetten. Wat betreft uw bewering dat de tolk bij DVZ u niet goed begrepen heeft dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat het interview bij DVZ goed was verlopen en dat uw verklaringen correct werden genoteerd (CGVS 4/4/2018, p. 3), waardoor deze post fatcum bewering evenmin een verschoning kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Uw verklaringen betreffende de overlijdensceremonie van uw broer houden daarenboven evenmin enige steek. U stelt immers dat de overlijdensceremonie reeds aanving op de dag van zijn voorgehouden ontvoering, in casu 17 juli, omdat ze zouden geweten hebben dat hij werd vermoord (CGVS 4/4/2018, p. 14). U verklaart echter eveneens dat ze pas op 20 juli zijn lichaam vonden en uw familie enkel op 21 juli door de ontvoerders telefonisch werd gecontacteerd met de boodschap dat uw broer vermoord werd (CGVS 4/4/2018, p. 12, 13).

Gezien bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de stelling dat u in Irak vervolging dient te vrezen omdat u een soenniet bent (CGVS 4/4/2018, p. 17, 18) moet er worden opgemerkt dat dit louter een loze bewering betreft die u, gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, op geen enkele wijze in concreto kunt aantonen. Niets in uw verklaringen wijst er op dat u in Irak daadwerkelijk een persoonlijke vrees dient te koesteren louter omwille van het feit dat u soenniet zou zijn.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uit foto's die u voorlegt van uw vader en het vluchtelingenkamp waar hij gewerkt zou hebben kan niet opgemaakt worden waar en in welke omstandigheden getrokken werden. Evenmin kan er uit opgemaakt worden wat de rol van uw vader was in het vluchtelingenkamp. Laat staan dat deze foto's er op zouden wijzen dat u persoonlijk gevisieerd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Irak. Betreffende de kopie van de overlijdensakte van uw broer dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze overlijdensakte op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat het hier louter een kopie betreft en dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden. De bewijswaarde van dit document is dan ook nihil. Wat betreft het medisch attest dat u binnenbracht na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS moet er worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet hoe de vaststelling dat u op 4 mei 2018 een 'crise lithiasique' kende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw religieuze overtuiging dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een soenniet afkomstig uit Bagdad bent, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “*Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.*”

Wat betreft de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, bevestigt verzoeker zijn verklaringen dat hij vreest te worden vermoord door sjiiitische militieën, dat zijn broer werd ontvoerd en vermoord omwille van het werk van hun vader in een vluchtelingenkamp, dat zijn vader is verdwenen en dat hij tot nu geen nieuws heeft.

Verzoeker uit kritiek op de beoordeling van voorgelegde documenten door de commissaris-generaal en stelt:

“- over de authenticiteit van de documenten het CGVS beweert dat ze vervalst zijn of op illegale wijze verkregen kunnen worden:

Het CGVS preciseerd dat de bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat frauduleuze Irakese (identiteits) documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn...

Het gaat om eenvoudige bewering van het CGVS die op geen enkel objectief onderzoek berust.”

Hij verwijst naar artikel 23 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook naar het arrest Singh en het arrest M.D. en M.A. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij verwijst het CGVS geen aanvullend onderzoek te hebben gevoerd.

Verder meent verzoeker dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel, met name dat hij soenniet is. Hij stelt: “*Zijn vader heeft gewerkt in een vluchtelingenkamp in Al-Jamiaa wijk waar kwamen voornamelijk soennitische vluchtelingen uit al-Anbar en Mosul wonen.*

Hij heeft aan hen een hulp gegeven. Hij werd bedreigd door AAH en hij is verdwenen sinds 21 juli 2017. De broer van Verzoeker werd ontvoerd en vermoord.”

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij citeert uit de COI Focus over Bagdad van 26 maart 2018. Hij citeert cijfers van de United Nations Assistance Mission for Iraq van 31 mei 2018 met betrekking tot burgerslachtoffers in Irak voor de maand mei, met name 45 doden en 72 gewonden. Hij stelt dat dit minimale cijfers betreffen. Ten slotte citeert verzoeker uit het 's Raads arrest nr. 202 912 van 24 april 2018 waarbij de betrokken verzoeker als vluchteling wordt erkend.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.2. Nieuwe elementen

Op 18 september 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met als nieuw element een attest van een psycholoog van het centrum 'Exil' van 12 september 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas wordt in de bestreden beslissing als volgt samengevat: *"U stelt in onderhavig verzoek klaarblijkelijk dat u vervolging dient te vrezen door sjiiitische milities, in casu vermeldt u hoofdzakelijk Asaib ahl al-Haq (AAH), omwille van de werkzaamheden van uw vader, uw broer en uw neven in het soennitische vluchtelingenkamp in uw wijk al-Jamia. Uw broer werd hierom gedood, uw vader verdween. U zou hetzelfde lot te wachten staan. Hoewel het nieuwe problemen betreft stelt u dat de belagers nog steeds dezelfde personen zijn als diegenen die u naar het leven stonden voor uw vertrek uit Irak (CGVS 4/4/2018, p. 5, 15)."*

Verzoeker is een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad. Verzoeker stelde dat zijn vader en broer als vrijwilliger werkten in een vluchtelingenkamp waar hoofdzakelijk soennitische vluchtelingen uit Anbar en Mosul wonen. In 2016 werd zijn vader een verantwoordelijke van het kamp.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker aantal documenten heeft voorgelegd aan het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (AD CGVS 2de verzoek, stuk 16, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft de foto's van verzoekers vader en het vluchtelingenkamp waarin zijn vader zou hebben gewerkt, stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat uit deze foto's niet kan worden opgemaakt waar en in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden. Er blijkt niet in welk kamp deze foto's werden genomen. Evenmin kan uit deze foto's worden opgemaakt wat de rol van zijn vader was in het vluchtelingenkamp, met name of zijn vader daar als een vrijwilliger werkte en verantwoordelijk was, zoals verzoeker voorhoudt. Verder tonen deze foto's op zich niet aan dat verzoeker persoonlijk zou worden geviséerd bij een eventuele terugkeer naar Irak.

In de kopie van de overlijdensakte van verzoekers broer wordt enkel vermeld dat de broer stierf door "*kogels op straat*". Deze overlijdensakte bevat echter geen concrete informatie over de omstandigheid van het overlijden, in het bijzonder informatie over de daders of over het motief van de moord. Deze overlijdensakte bevat geen objectieve vaststelling die staat dat verzoekers broer werd neergeschoten omdat hij en zijn vader werkten in een vluchtelingenkamp waar voornamelijk soennitische vluchtelingen uit Anbar en Mosul wonen. Dit document vormt op zich dan ook geen afdoende bewijs van de voorgehouden vervolgingsvrees van verzoeker.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, wijst de Raad erop dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS 2de verzoek, stuk 17, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het standpunt van het CGVS met betrekking tot de bewijswaarde van Iraakse documenten een "*eenvoudige bewering*" zou betreffen die op geen enkel objectief onderzoek berust. Hij brengt immers zelf geen objectieve informatie bij die de conclusies van bovenvermelde COI Focus vermag te weerleggen en weerlegt bijgevolg niet dat uit objectieve landeninformatie moet worden afgeleid dat de bewijswaarde van de Iraakse documenten relatief is.

Artikel 23, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt overigens geenszins de verplichting in om te allen tijde en onder alle omstandigheden om het even welk neergelegd document aan een aanvullend onderzoek te onderwerpen. Deze bepaling regelt de inhouding en teruggave van originele documenten die de identiteit of nationaliteit (moeten) bewijzen en laat toe dat de ambtenaar die tijdens het gehoor vaststelt dat een nader onderzoek van een of meerdere van deze documenten aangewezen is, deze inhoudt voor de periode noodzakelijk voor het uitvoeren van een dergelijk onderzoek. Artikel 23, § 2 heeft dus enkel betrekking op identiteits- of nationaliteitsdocumenten. In casu heeft verzoeker in het kader van tweede verzoek om internationale bescherming geen identiteits- of nationaliteitsdocumenten voorgelegd, maar enkel foto's en een overlijdensakte. Aldus is deze bepaling niet van toepassing. Daarenboven werd artikel 23 van het voormeld koninklijk besluit inmiddels opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018.

Wat betreft het medisch attest van 3 mei 2018 waaruit blijkt dat verzoeker op 4 mei 2018 een 'crise lithiasque' kende, dit is een galsteencrisis, merkt de Raad op dat dit gegeven geen enkels uitstaans heeft met verzoekers vluchtrelaas, minstens toont verzoeker dit niet aan.

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien de bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven. De commissaris-generaal zet hierbij uiteen:

"Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad in beroep bevestigd.

Hoewel u in onderhavig verzoek plots op de proppen komt met klaarblijkelijk nieuwe asielmotieven houdt bovenstaande reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven.

De geloofwaardigheid van uw nieuwe asielmotieven wordt vervolgens totaal onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u en uw vader gevisieerd werden door soenitische milities (CGVS 24/10/2016, p. 12, 16, 17). Nu stelt u evenwel plots dat u sjiiitische milities dient te vrezen (CGVS 4/4/2018, p. 5, 8). Dit terwijl u eveneens verklaart dat het nog steeds om dezelfde personen zou gaan (CGVS 4/4/2018, p. 5).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de gehele loop van de procedure in het kader van uw vorig verzoek, weze het bij het CGVS, de Raad of de Dienst Vreemdelingenzaken, werkelijk met geen woord heeft gerept over werkzaamheden, van wie dan ook, in een vluchtelingenkamp. Dit terwijl u uitdrukkelijk werd gevraagd naar de werkzaamheden van uzelf en uw vader (CGVS 24/10/2017, p. 4, 8)(arrest RvV 21/6/2017). Dit terwijl u nu bovendien stelt dat het kamp reeds in 2014 werd opgericht. Jullie daarenboven bij aanvang betrokken waren bij de hulp aan vluchtelingen, u zelf een paar dagen werkzaam was in het kamp en uw vader in 2016 verantwoordelijke werd van het kamp (CGVS 4/4/2018, p. 6, 7).

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek nota bene dat u gevisieerd werd met het oog op vervolging door soenitische milities die bestonden uit soenitische vluchtelingen die vanuit andere regio's naar Bagdad waren gevlucht (CGVS 24/10/2016, p. 12).

Het ongeloofwaardig karakter van de motieven die u aanhaalt in kader van onderhavig verzoek wordt vervolgens bevestigd door de vaststelling dat u andermaal vage, incoherente en ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt hieromtrent.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van de ontvoering van uw broer [M.]. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw broer samen met uw neef [A.] aan het wandelen was in al-Jamia en dat ze opeens onder vuur werden genomen door onbekenden. Uw neef kon op de vlucht slaan, maar uw broer werd ontvoerd (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw broer alleen aan het wandelen was en rept u met geen woord over uw eerdere bewering dat hij onder vuur genomen werd (CGVS 4/4/2018, p. 11, 12).

Vervolgens legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de zogenaamde dreigtelefoons die uw vader ontvangen zou hebben na de ontvoering van uw broer. Bij het CGVS verklaarde u namelijk dat uw vader slechts 1 dreigtelefoon ontving na [M.]'s beweerde ontvoering en dat dit plaatsvond op 21 juli 2017 (CGVS 4/4/2018, p. 12, 13). Bij DVZ verklaarde u echter dat uw vader de dag na de ontvoering

reeds werd gecontacteerd en een tweede dreigtelefoon ontving de dag nadat het lijk van [M.] werd ontdekt (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15).

Ook over de inhoud van de dreigtelefoons legde u ronduit tegenstrijdige verklaringen af. Waar u bij DVZ beweerde dat uw vader tijdens de eerste dreigtelefoon de boodschap kreeg dat [M.] vastgehouden zou worden tot u zich bij de ontvoerders zou aanbieden (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS louter dat uw vader een dreigtelefoon ontving waarin hem de boodschap werd gegeven dat zijn zoon vermoord werd en dat ze hem ook zouden vermoorden (CGVS 4/4/2018, p. 12). U vervolgens geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheden ontkent u formeel uw initiële verklaringen en stelt u dat de tolk u verkeerd begrepen heeft (CGVS 4/4/2018, p. 13). Het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen van uw initiële verklaringen bezwaarlijk als afdoend beschouwd kan worden om voornoemde tegenstrijdigheden recht te zetten. Wat betreft uw bewering dat de tolk bij DVZ u niet goed begrepen heeft dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat dat het interview bij DVZ goed was verlopen en dat uw verklaringen correct werden genoteerd (CGVS 4/4/2018, p. 3), waardoor deze post fatcum bewering evenmin een verschoning kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Uw verklaringen betreffende de overlijdensceremonie van uw broer houden daarenboven evenmin enige steek. U stelt immers dat de overlijdensceremonie reeds aanving op de dag van zijn voorgehouden ontvoering, in casu 17 juli, omdat ze zouden geweten hebben dat hij werd vermoord (CGVS 4/4/2018, p. 14). U verklaart echter eveneens dat ze pas op 20 juli zijn lichaam vonden en uw familie enkel op 21 juli door de ontvoerders telefonisch werd gecontacteerd met de boodschap dat uw broer vermoord werd (CGVS 4/4/2018, p. 12, 13).

Gezien bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas."

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals hierboven weergegeven, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties.

Het komt in beginsel aan verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanvoert die een ander licht werpen op bovenstaande concrete en naar behoren gemotiveerde vaststellingen of vermogen daaraan afbreuk te doen. Verzoeker stelt enkel dat hij zijn verklaringen bevestigt. Het louter vasthouden aan de afgelegde verklaringen, zonder hier enige uitleg bij te verschaffen, volstaat geheel niet om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen en alsnog aan te tonen dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de omstandige en gedetailleerde uitwerking van voormelde bevindingen. Daarenboven doorspekt hij het geheel met citaten uit wetgeving en rechtsleer die hij op geen enkele wijze betreft op zijn eigen situatie, laat staan dat hij aantoon wat de relevantie ervan zou zijn in het licht van de pertinente en deugdelijke motivering van de bestreden beslissing.

2.4.2.6. Verzoeker verwijst nog naar zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt "dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities", doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (AD CGVS, stuk 17, map met landeninformatie, 'COI Focus': "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van

zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld: *“Wat betreft de stelling dat u in Irak vervolging dient te vrezan omdat u een soenniet bent (CGVS 4/4/2018, p. 17, 18) moet er worden opgemerkt dat dit louter een loze bewering betreft die u, gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, op geen enkele wijze in concreto kunt aantonen. Niets in uw verklaringen wijst er op dat u in Irak daadwerkelijk een persoonlijke vrees dient te koesteren louter omwille van het feit dat u soenniet zou zijn.”* Verzoeker brengt ook hier geen concrete argumenten om dit motief te weerleggen. Er zijn verder geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad. Bovendien stelt de Raad vast er geen objectieve vaststellingen voorliggen die staven dat verzoekers broer zou zijn vermoord en zijn vader zou zijn verdwenen omdat zij soenniet zijn.

2.4.2.7. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een attest van psycholoog van centrum ‘Exil’ toe, opgesteld op 12 september 2018. Hierin wordt gesteld dat verzoeker sinds juli 2018 het centrum bezoekt. De psycholoog stelt het volgende vast: *“Nous constatons un état dépressif avec des plaintes corporelles et des idées suicidaires. Mon patient parle de ses difficultés pour dormir, de se sentir fatigué et sans intérêt pour établir de relations et sortir de sa chambre. Il ressent qu’il ne maîtrise rien, suite aux oublis récurrents dont il souffre et à l’évanouissement survenu quand il a appris une mauvaise nouvelle concernant sa mère. Ses difficultés corporelles sont centrales dans ses préoccupations.”* Een opvolging van twee keer per maand werd voorgesteld en dit gedurende een jaar.

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoeker gevraagd met welke bedoeling dit attest wordt neergelegd. De raadsman stelt dat het attest dient om aan te tonen dat verzoeker psychologische problemen heeft en moeilijkheden kent om zich alles te herinneren.

Uit het voorgelegde attest blijkt niet dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker noch de raadsman die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Evenmin maakt verzoeker of zijn raadsman enige melding van psychologische problemen die zijn gehoor zouden kunnen beïnvloeden. Zijn raadsman wees enkel op verzoekers vergeetachtigheid. De Raad heeft begrip voor de stress en emoties die een gehoor met zich mee kunnen brengen voor elke verzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview, integendeel: in de gehoorverslagen kan worden gelezen dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Ten slotte laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn psychologische problemen hem ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties onverkort blijven gelden.

2.4.2.8. Verzoeker weerlegt derhalve de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals geciteerd in punt 2.4.2.4., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de toen voorgelegde documenten, verzoekers vluchtrelaas in deze stand van zaken niet geloofwaardig wordt geacht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de

grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dat werd opgenomen in de bronnenlijst van in de COI Focus *"Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad"* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)-aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd

dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Voor al soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de

stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Hij citeert verder uit een rapport opgesteld door de United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI) waaruit blijkt dat in maand mei 177 burgerslachtoffers zijn gevallen in Bagdad. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De aangehaalde cijfers van UNAMI (die overigens grotendeels betrekking hebben op het volledige Iraakse grondgebied) kunnen deze conclusie niet wijzigen. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

Waar verzoeker nog een arrest citeert van de Raad, merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op een erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan wat de relevantie hiervan is in het kader van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoonst dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden gevisieerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofd van verzoeker evenmin concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt gevisieerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES